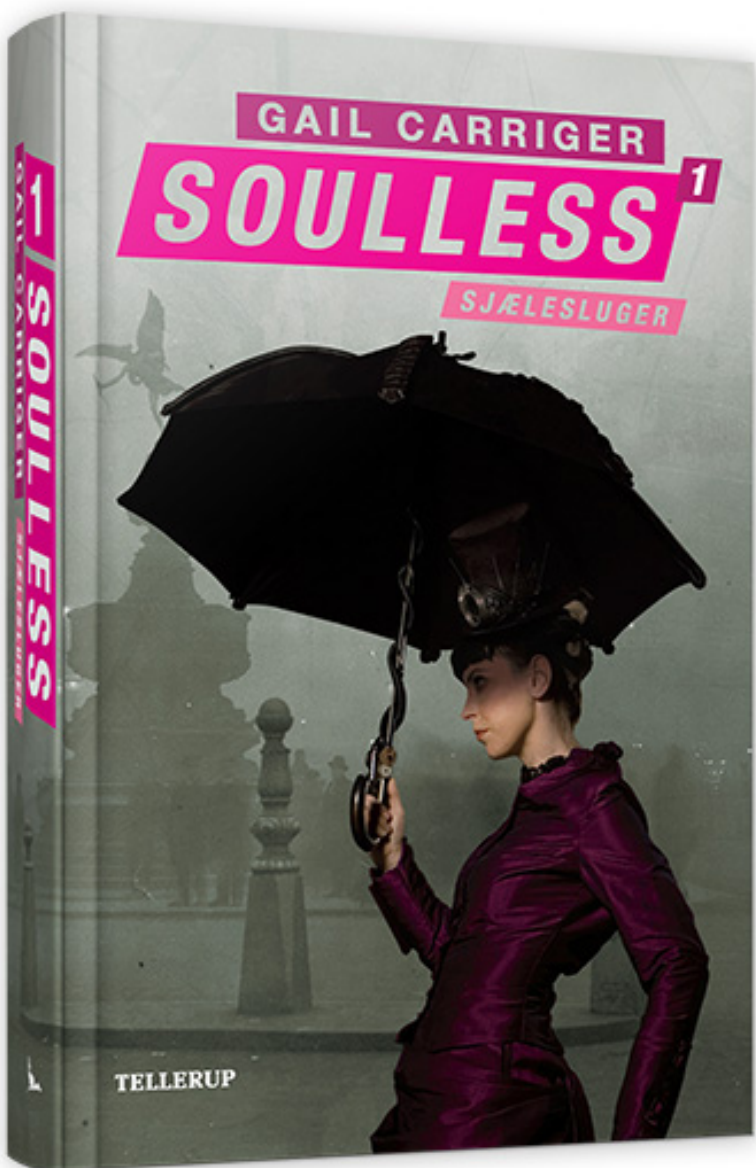

LÆS STARTEN AF ...

KAPITEL 1

I hvilket parasoller viser sig at være til nytte

Miss Alexia Tarabotti nød ikke aftenen. Private baller var aldrig mere end en middelmådig fornøjelse for pebermører og miss Tarabotti var ikke en af den slags pebermører som fik bare *så* meget glæde ud af begivenheden. Som prikken over i'et havde hun trukket sig tilbage til biblioteket, hendes yndlingsfristed i ethvert hjem, bare for at falde over en uventet vampyr.

Hun skulede ad vampyren.

Hvad vampyren angik, lod han til at mene at deres møde havde forbedret hans baloplevelse umådeligt. For der sad hun, uden ledsager, i en balkjole med dyb udskæring.

I dette specielle tilfælde *kunne* hvad han ikke vidste gøre ham ondt. For miss Alexia var født uden sjæl hvilket, som enhver vampyr af god afstamning vidste, gjorde hende til en kvinde der skulle undgås for enhver pris.

Alligevel flimrede han dystert frem fra bibliotekets skygger og bevægede sig over mod hende med hugtænderne pa-

rate. Men i samme øjeblik han rørte miss Tarabotti gjorde han overhovedet ikke noget som helst dystert længere. Han stod simpelthen bare med den svage lyd af strygerkvartetten i baggrunden mens han nok så tåbeligt følte rundt med tungen efter hugtænderne som på uforklarlig vis var blevet væk.

Miss Tarabotti var ikke det mindste overrasket. Sjælløshed neutraliserede altid overnaturlige evner. Hun sendte vampyren et meget stramtandet blik. Naturligvis ville de fleste dagslysfolk ikke vurdere hende til at være andet og mere end en almindelig engelsk tørvetriller, men havde denne mand overhovedet ikke bekymret sig om at læse vampyrernes officielle lister over unormale i London og omegn?

Vampyren tilbagevandt sin sindsro hurtigt nok. Han trådte hastigt et skridt væk fra Alexia og kom derved til at vælte teveggen bag sig. Da den fysiske kontakt blev brudt, kom hans hugtænder frem igen. Han var tydeligvis ikke den skarpeste kniv i skuffen, for han kastede sig straks frem igen, klar til endnu et forsøg.

„Nej, ved De nu hvad!“ sagde Alexia til vampyren. „Vi er ikke engang blevet præsenteret for hinanden!“

Miss Tarabotti havde faktisk aldrig prøvet næsten at blive bidt af en vampyr før. Hun kendte en enkelt eller to af omtalte selvfølgelig, og hun var på god fod med lord Akeldama. *Hvem var ikke på god fod med lord Akeldama?* Men ingen vampyr havde rent faktisk forsøgt at *drikke* af hende før!

Så Alexia der afskyede vold, blev tvunget til at gribe misdæderen ved næseborene, et svagt og derfor smertefuldt sted, og skubbe ham væk. Han snublede over den væltede tevegn, mistede balancen på en måde som var forbavsende

uelegant for en vampyr og landede på gulvet. Han satte sig direkte oven i tallerknen med sirupstærte.

Miss Tarabotti var yderst fortvivlet over dette. Hun var særlig glad for sirupstærte og havde set frem til at indtage præcis den portion. Hun tog sin parasol. Det var frygtelig smagsløst af hende at medbringe en parasol til et bal, men miss Tarabotti gik sjældent nogen steder uden. Den var en kreation som hun helt selv havde udtænkt. En sort flæsebesat parasol med små påsyede, lilla stedmoderblomster i satin, messingskelet, og dyrehagl i sølvspidsen.

Hun smækkede vampyren oven i hovedet med den mens han forsøgte at frigøre sig af sit nyligt tætte forhold til tevog-
nen. Dyrehaglene gav lige nøjagtig messingparasollen nok tyngde til at den ramte ham med et dejligt, tilfredsstillende *fump*.

„Opfør Dem ordentligt!“ instruerede miss Tarabotti.

Vampyren hylede af smerte og satte sig igen på sirups-
tærten.

Alexia udnyttede sin fordel og fulgte op med et ondskabs-
fuldt prik mellem vampyrens ben. Hans hyl fandt et ikke
så lidt lysere toneleje og han krøb sammen i fosterstilling.
Selvom miss Tarabotti var en anstændig, ung, engelsk dame
(bortset fra at hun ikke havde nogen sjæl og var halvt ita-
liensk), tilbragte hun langt mere tid på hesteryg og på at
gå ture end de fleste andre unge damer, og hun var derfor
uventet stærk.

Miss Tarabotti sprang fremad – så godt som man nu
kunne springe i tre lag underskørter, tournure og flæsebesat
taftkjole – og bøjede sig over vampyren. Han klyngede sig

til sine uædle dele mens han vred sig. Smerten ville ikke vare ved længe på grund af hans overnaturlige, helbredende evne, men det gjorde helt bestemt ondt i mellemtiden.

Alexia trak en lang hårnål af træ ud af sin kunstfærdige frisure. Rødmende over sin egen dristighed rev hun hans skjorte op, som var billig og havde fået alt for meget stivelse, og prikkede ham i brystet lige over hjertet. Miss Tarabotti var i besiddelse af en specielt stor og skarp hårnål. Med sin frie hånd sikrede hun sig at hun rørte ved hans brystkasse fordi kun fysisk kontakt ville annullere hans overnaturlige evner.

„Hold op med den skrækkelige lyd omgående,“ beordrede hun skabningen.

Vampyren stoppede sit hvineri og lå fuldstændig stille. Hans smukke, blå øjne blev en anelse fugtige mens hans stirrede på hårnålen. Eller, som Alexia foretrak at kalde den, *hårpælen*.

„Forklar Dem!“ befalede miss Tarabotti og lagde mere pres på hårnålen.

„Det må De meget undskylde.“ Vampyren så forvirret ud. „Hvem er De?“ Forsigtigt rakte han op for at røre ved sine hugtænder. De var væk.

For at gøre ham omstændighederne fuldt ud bevidst, holdt Alexia op med at røre ham (selvom hun lod den skarpe hårnål blive hvor den var). Hans hugtænder voksede frem.

Han gispede undrende. „*Hvad* er De? Jeg troede at De var en kvinde, alene. Det ville være min ret at drikke hvith De var blevet efterladt thå lemfældigt uden ophyn. Om forladelthe, det var ikke min mening at virke anmathende,“

læspede han rundt om hugtænderne med ægte panik i øjnene.

Alexia havde svært ved ikke at le ad hans læspen. „Der er ingen grund til at være så overdramatisk. Deres kubedronning har formentlig fortalt Dem om min slags.“ Hun lagde hånden på hans brystkasse igen. Vampyrens hugtænder trak sig tilbage.

Han stirrede på hende som om hun pludselig havde fået knurhår og hvæsede ad ham.

Miss Tarabotti var overrasket. Overnaturlige skabninger, uanset om der var tale om vampyrer, varulve eller spøgelse, havde en overflod af sjæl at takke for deres eksistens, et overskud som nægtede at dø. De fleste vidste, at andre som miss Tarabotti eksisterede, personer der var født uden sjæl overhovedet. Det højtagtede Bureau til Registrering af Unaturlige (BRU), en underafdeling af Hendes Majestæts statsadministration, kaldte hendes slags for *fornaturlige*. Alexia syntes at ordet havde en værdig klang. Det vampyrerne kaldte hende, var langt mindre smigrende. De fornaturlige havde trods alt engang jagtet *dem* og vampyrer havde lang hukommelse. Naturlige dagslyspersoner blev holdt i uvidenhed, men en vampyr der var sit blod værd burde kende en fornaturligs berøring. Denne vampyrs uvidenhed var uholdbar. „Jeg er *fornaturlig*,“ sagde Alexia som om hun talte til et meget lille barn.

Vampyren så forlegen ud. „Selvfølgelig er De det,“ sagde han, tydeligvis stadig ganske uforstående. „Igen, undskyld, bedårende De. Jeg er overvældet over at møde Dem. De er min første ...“ han snublede over ordet, „fornaturlige.“ Han

rynkede brynene. „Ikke overnaturlig, ikke naturlig, selvfølgelig! Hvor dumt af mig ikke at se dikotomien.“ Han kneb nedigt øjnene sammen. Nu ignorerede han omhyggeligt hårnålen og kiggede ømt op i Alexias ansigt.

Miss Tarabotti var udmærket klar over sin feminine tiltrækningskraft. Den pæneste kompliment som hendes ansigt nogensinde ville kunne gøre sig forhåbninger om at få, var 'eksotisk', aldrig 'bedårende'. Ikke at det nogensinde havde modtaget nogen af delene. Alexia regnede med at vampyrer, ligesom alle andre rovdyr, var allermest charmerende når de var trængt op i en krog.

Vampyrens hænder skød frem med hendes hals som mål. Han havde åbenbart besluttet at kvælning var et acceptabelt alternativ, nu da han ikke kunne drikke hendes blod. Alexia rykkede baglæns mens hun pressede hårnålen ind i skabningens blege krop. Den sank lidt over en centimeter ind. Vampyren reagerede ved at vride sig desperat hvilket, selv uden overmenneskelig styrke, bragte Alexia ud af balance i hendes højhælede fløjlsdancesko. Hun faldt bagover. Han rejste sig brølende med hårnålen halvvejs inde og halvvejs ude af brystet.

Miss Tarabotti rodede efter sin parasol. Uelegant rullede hun rundt mellem tingene fra tevognen mens hun håbede at hendes nye kjole ikke ville ramme den spildte mad. Hun fandt parasollen, kom op at stå og svingede den i en stor bue. Det var rent held at parasollens tunge spids ramte enden af træhårnålen og drev den direkte ind i vampyrens hjerte.

Skabningen stod bumstille med et udtryk af komplet overraskelse i sit pæne ansigt. Så faldt han baglæns, landede

pladask oven i tallerknen med den mishandlede sirupstærte og sprællede rundt som en slatten, overkogt asparges. Hans alabasterhvide ansigt antog en gulliggrå farve som havde han gulsot, og så stivnede han. Alexias bøger kaldte denne slutning på en vampyrs livscyklus for *ubevægelighed*. Alexia, der fandt at begivenheden i forbløffende grad mindede om en soufflé der faldt sammen, besluttede i det øjeblik at kalde det *det store kollaps*.

Hendes intention var at valse direkte ud af biblioteket inden nogen fik kendskab til at hun havde været der. Det ville have resulteret i tabet af hendes bedste hårnål, hendes velfortjente te samt en masse drama. Desværre kom en lille gruppe dandyer slentrende ind i netop det øjeblik. Hvad et par unge mænd i sådan noget tøj havde at søge i et *bibliotek* var ikke til at vide. Alexia havde på fornemmelsen at den mest sandsynlige forklaring var at de var faret vild i deres jagt på spillerummet. Uanset hvad, tvang deres tilstedeværelse hende til at lade som om hun også lige havde opdaget den døde vampyr. Med et resigneret træk på skuldrene skreg hun og faldt besvimet om.

Hun fortsatte resolut med at være besvimet på trods af deres rundhåndede brug af lugtesalte som fik hendes øjne til at løbe uhyre meget i vand, en krampe i det ene knæ og det faktum at hendes balkjole blev krøllet på den mest forskrækkelige måde. Alle dens mange lag af grønne besætninger, udvalgt efter højeste mode i nogle lysende nuancer for at komplimentere kyraskjolelivet, blev mast til plukfisk under hendes vægt. De lyde der kunne forventes, fulgte: en hel del råben, meget rumsteren rundt og en del høj-

lydt klirren mens en af stuepigerne ryddede den væltede te væk.

Så kom den lyd som hun havde halvt forventet, halvt frygtet. En autoritær stemme tømte biblioteket for såvel unge dandyer som alle andre interesserede der var kommet ind i rummet efter hændelsen var blevet opdaget. I en tone som ikke tålte modsigelse instruerede stemmen dem i at 'se at komme ud herfra!' mens han fik 'enkelthederne at vide af den unge dame'.

Stilheden sænkede sig.

„Mærk Dem mine ord, jeg vil bruge noget som er meget, meget stærkere end lugtesalt,“ lød en knurren i miss Tarabottis venstre øre. Stemmen var lav med et strejf af Skotland. Hvis hun havde haft en sjæl, ville stemmen have fået Alexia til at skælve og tænke primale abetanker om månen og om at stikke af i en vis fart. I stedet fik den hende til at sukke irriteret og sætte sig op.

„Og godaften til Dem også, lord Maccon. Dejligt vejr for denne årstid, synes De ikke?“ Hun rettede på sit hår som truede med at falde ned, uden hårnålen til at holde frisuren på plads. I det skjulte kiggede hun rundt efter lord Conall Maccons næstkommanderende, professor Lyall. Lord Maccon havde en tendens til at have et mere roligt temperament når hans beta var til stede. Men som Alexia efterhånden havde forstået, syntes det også at være betaens fornemste opgave. Specielt når det gjaldt lord Maccon.

„Ah, professor Lyall, hvor dejligt at se Dem igen.“ Hun smilede lettet.

Professor Lyall, den omtalte beta, var en slank, mellem-

blond herre af ubestemmelig alder med et behageligt gemyt. Faktisk var han lige så elskværdig som hans alfa var gnaven. Han smilede bredt til hende og lattede på hatten som var af førsteklasses design og et fornuftigt materiale. Hans kravat var ligeledes diskret, for selvom det var nydeligt bundet, var knuden en ydmyg en af slagsen.

„Miss Tarabotti, hvor dejligt at vi igen befinder os i Deres selskab.“ Hans stemme var dæmpet og høflig.

„Hold op med at føje hende, Randolph,“ gøede lord Maccon. Den fjerde greve af Woolsey var meget større end professor Lyall og i besiddelse af en nærved permanent skulden. Eller i hvert fald lod han altid til at skule når han var i selskab med miss Alexia Tarabotti. Sådan havde det været lige siden episoden med pindsvinet (hvilket, helt ærlig, ikke havde været hendes skyld). Han havde også urimelig smukke, gyldenbrune øjne, mahognifarvet hår og en særdeles pæn næse. Øjnene stirrede i øjeblikket olmt på Alexia fra en chokerende intim afstand.

„Hvordan kan det være, miss Tarabotti, at det altid lykkes Dem at være midt i det hele hver gang jeg skal rede trådene ud i et bibliotek?“ forlangte greven at få at vide.

Alexia sendte ham et svidende blik og børstede hænderne ned over fronten af sin grønne taftkjole for at kontrollere den for blodpletter.

Lord Maccon så anerkendende til. Det var muligt at miss Tarabotti hver morgen betragtede sit ansigt i spejlet med en del selvkritik, men der var bestemt ikke noget i vejen med hendes skikkelse. Han skulle have haft meget mindre sjæl og en del færre drifter for ikke at kunne værdsætte det faktum.

Selvfølgeelig ødelagde hun altid det tillokkende ydre ved at åbne munden. Efter hans ydmyge mening havde verden endnu aldrig set et mere irriterende, ordrigt kvindemenneske.

„Henrivende, men unødvendigt,“ sagde han og efterlignede hendes forsøg på at børste ikkeeksisterende bloddråber væk.

Alexia mindede sig selv om at lord Maccon og hans slags kun lige netop var civiliserede. Man måtte simpelthen ikke vente sig for meget af dem, specielt ikke under så prekære omstændigheder som disse. Selvfølgeelig forklarede det ikke professor Lyall der altid var særdeles kultiveret. Hun sendte et kort, anerkendende blik i retning af professoren.

Lord Maccons skulen blev værre.

Miss Tarabotti overvejede om den manglende høflige opførsel måske kunne tilskrives lord Maccon alene. Rygterne fortalte at han kun havde boet i London i relativ kort tid, og at han var flyttet dertil fra Skotland af alle barbariske steder.

Professoren hostede taktfuldt for at fange sin alfas opmærksomhed. Grevens gule blik fokuserede på ham med en sådan intensitet at det burde have fremkaldt gnister. „Ja?“

Professor Lyall sad på hug ved siden af vampyren og undersøgte hårnålen med stor interesse. Han prikkede til såret med et pletfrit, hvidt stoflommeørklæde bundet om hånden.

„Meget lidt svineri, faktisk. En næsten komplet mangel på blodpletter.“ Han lænede sig frem og snusede ind. „Helt sikkert Westminster,“ erklærede han.

Greven af Woolsey lod til at forstå. Han vendte sit genemborende blik mod den døde vampyr. „Han må have været meget sulten.“

Professor Lyall vendte liget om på maven. „Hvad er der sket her?“ Han tog en lille tråpincet op af vestelommen og pillede ved noget på vampyrens buksebag. Han tøvede, rodede i sine jakkelommer og fremdrog en lille læderæske. Han åbnede den og tog en yderst besynderlig brillelignende genstand op. Tingesten var guldfarvet, havde adskillige linser på den ene side og mellem dem syntes der at være en form for væske. Anordningen havde også en lang række små drejeknapper. Professor Lyall satte den tåbelige tingest på næsen og bøjede sig igen over vampyren mens han stillede kyndigt på knapperne.

„Gud fri mig vel,“ udbrød Alexia, „hvad *er* det dog De har på? Det ligner det uheldige afkom af en ulovlig sammen-smeltning mellem et par briller og en operakikkert. Hvad i alverden bliver de kaldt, brilkerter, en brikkert?“

Greven morede sig så meget at han kom til at fnyse hvorefter han straks lod som om det aldrig havde fundet sted. „Hvad med kikler?“ foreslog han, åbenbart ude af stand til at holde sit besyv tilbage. Han havde et glimt i øjnene da han sagde det, som Alexia fandt lettere foruroligende.

Professor Lyall kiggede op fra sin undersøgelse og skulede ad dem begge to. Hans højre øje var forstørret på hæsleg vis. Det var et noget grufuldt syn som fik Alexia til at give et ufrivilligt spjæt.

„Dette er mine monokulære krydsforstørrende linser med spektralmodifikator, og de er uvurderlige. Så jeg ville sætte

pris på at de ikke blev hånet så åbenlyst.“ Han vendte sig atter mod sin forhåndenværende opgave.

„Åh.“ Miss Tarabotti var passende imponeret. „Hvordan virker de?“ forhørte hun sig.

Professor Lyall så op på hende igen, denne gang med et ivrigt ansigtsudtryk. „Jo, ser De, det er faktisk ret interessant. Ved at dreje på den lille knap her, kan man ændre på afstanden mellem de to linser her hvilket gør at væsken ...“

Grevens støn afbrød ham. „Lad ham ikke komme for godt i gang, miss Tarabotti, ellers kommer vi til at sidde her hele natten.“

Med et lidt slukøret udtryk bøjede professor Lyall sig igen over den døde vampyr. „Nå, hvad *er* det for en substans som hans tøj er smurt ind i?“

Hans chef der foretrak den mere direkte fremgangsmåde, fastholdt sin skulden og kiggede anklagende på Alexia. „Hvad, på Guds grønne jord, er det for noget skidt?“

„Ah,“ sagde miss Tarabotti, „det er desværre sirupstærte. Et tragisk tab må jeg sige.“ Hendes mave valgte i netop det øjeblik at knurre enigt. Hun ville have rødmet yndefuldt hvis hun ikke havde været i besiddelse af en teint som en af de 'hedenske italienere', som hendes mor kaldte dem, der aldrig rødmede, hverken yndefuldt eller på anden vis. (At overbevise hendes mor om at kristendommen praktisk talt stammede fra Italien, og derfor gjorde italienerne til præcis det modsatte af hedenske, var spild af tid.) Alexia nægtede at undskylde for sin højrrøstede mave og skænkede lord Maccon et trodsigt blik. Netop maven var grunden til at hun havde sneget sig væk til at begynde med. Hendes mama

havde forsikret at der ville være mad til ballet. Og alligevel var det eneste der var blevet tilbudt, en skål punch og noget trist, halvvisst brøndkarse. Da Alexia aldrig havde været typen der lod sin mave få krammet på hende, havde hun bestilt te hos en butler og trukket sig tilbage til biblioteket. Eftersom hun normalt tilbragte ballerne med at lure i udkanten af dansegulvet mens hun gjorde sit bedste for ikke at ligne en der ønskede at blive budt op til vals, var te et velkomment alternativ. Det var uhøfligt at bestille forfriskninger fra andres tjenestefolk, men når man var blevet lovet sandwicher og der ikke var andet end brøndkarse, tja, så måtte man simpelthen tage sagerne i egen hånd!

Professor Lyall, flink som han var, plaprede videre og lod som om han ikke havde bemærket hendes maves rumlen. Selvom han selvfølgelig havde hørt det. Han havde en fremragende hørelse. Det havde alle af hans slags. Han kiggede op fra sine undersøgelser med ansigtet helt fordrejet af kikkerne. „Sult kunne forklare hvorfor vampyren var så desperat, at han forsøgte at kaste sig over miss Tarabotti til et bal, i stedet for at tage ned i slummen som de intelligente af dem gør når det står så slemt til.“

Alexia skar en grimasse. „Han tilhører heller ikke en kube.“

Lord Maccon hævdede et enkelt sort øjenbryn og gjorde det klart at han ikke var imponeret. „Og hvor i alverden skulle *De* så vide *det* fra?“

Professor Lyall forklarede det for dem begge. „Der er ingen grund til at være så direkte over for den unge dame. En kubedronning ville aldrig have ladet nogen fra sit kuld blive

så udsultet. Vi må have fået fat i en omstrejfer, én uden bånd til den lokale kube.“

Alexia rejste sig og afslørede derved over for lord Maccon at hun havde arrangeret det således at hun var besvimet oven på en sofapude. Han smilede bredt, men skjulte det hurtigt bag en skulden da hun kiggede mistroisk på ham.

„Jeg har en anden teori.“ Hun gjorde tegn mod vampyrens tøj. „Dårligt bundet kravet og en billig skjorte? Ingen kube med respekt for sig selv ville lukke sådan en yngling ud uden at klæde ham ordentligt på før han viste sig i offentligheden. Jeg er overrasket over at han ikke blev stoppet i indgangen. Hertugindens stab burde virkelig have fået øje på en sådan kravet før han endte i indgangskøen, og om nødvendigt med magt smidt bæreren ud. Jeg går ud fra at godt personale er svært at finde nu om stunder hvor alle bliver droner, men sådan en skjorte!“

Greven af Woolsey skulede til hende. „Billigt tøj er ikke nogen undskyldning for at slå en mand ihjel.“

„Mmm, det siger De.“ Alexia vurderede lord Maccons fejlfri, skræddersyede skjortebryst og udsøgt bundne kravet. Hans mørke hår var en smule for langt og tjavset til at være moderne, og han var ikke nybarberet, men han var i besiddelse af nok arrogance til at slippe af sted med denne lavsociale upolerethed uden at komme til at virke lurvet. Hun var sikker på at hans sølvfarvede og sorte sjalmsmønstrede kravet blev bundet under store lidelser. Han foretrak nok at gå barbrystet omkring derhjemme. Tanken fik det til at gyse underligt i hende. Det måtte kræve en masse anstrengelser at holde en mand som ham præsentabel. For ikke at tale om velklædt.

Han var større end de fleste. Hun måtte tage hatten af for hans kammertjener som måtte være en særligt tolerant lakaj.

Lord Maccon var normalt temmelig tålmodig. Som de fleste af hans slags havde han lært at være det i dannede kredse. Men miss Tarabotti lod til at få de værste af hans dyriske instinkter frem. „Hold så op med at prøve at skifte emne,“ snappede han og vred sig under hendes beregnende blik. „Fortæl mig hvad der skete.“ Han anlagde sin BRU-grimasse, fandt et lille metalrør frem, en pen og en beholder med gennemsigtig væske. Han rullede røret ud med en lille skrueanordning, kikkede proppen af væskebeholderen og dypede pennen i den. Væsken sydede ildevarslende.

Alexia rejste børster ad hans diktatoriske tone. „Tal ikke til mig i det tonefald, De ...“ hun ledte efter et særdeles fornærmende ord, „hvalp! Jeg er så sandelig ikke en del af Deres kobbel.“

Lord Conall Maccon, greve af Woolsey, var de lokale varulves alfa, og som følge deraf havde han en bred vifte af utrolig ondsksfulde metoder til sin rådighed når det kom til at tage sig af folk som miss Alexia Tarabotti. I stedet for at stejle over hendes fornærmelse (hvalp, hvilken frækhed!) benyttede han sig af sit bedste offensive våben der var resultatet af årtiers personlig erfaring med mere end en alfahun. Han var måske nok skotsk af fødsel, men det gjorde ham kun bedre rustet til at håndtere viljestærke kvinder. „Hold op med at lege verbale julelege med mig, lille dame, eller jeg går ned i balsalen, finder Deres mor og tager hende med herop.“

Alexia rynkede på næsen. „Sikke et syn! Dette er næppe at spille retfærdigt spil. Hvor unødvendig hjerteløst,“ irette-

satte hun. Hendes mor vidste ikke at Alexia var fornaturlig. Mrs. Loontwill, der havde heddet Loontwill siden hun blev gift igen, havde en slem tendens til at være alt for fjantet i alle situationer. Hun var tilbøjelig til at gå i gult og få hysteriske anfald. At kombinere hende med en død vampyr og hendes datters sande identitet var i sandhed en katastrofal opskrift på alle tænkelige måder.

Det faktum at Alexia var fornaturlig, havde *hun* fået forklaret som seksårig af en rar herre fra statsadministrationen med sølvgråt hår og sølvstok – en varulvespecialist. Sammen med det mørke hår og den fremtrædende næse var fornaturligheden noget som hun kunne takke sin afdøde, italienske far for. Hvad det reelt betød, var at ord som *jeg* og *mig* var usædvanlig teoretiske begreber for Alexia. Hun havde helt bestemt en identitet og et hjerte med følelser og det hele, hun havde bare ikke nogen sjæl. Miss Alexia havde i en alder af seks år nikket høfligt til den venlige, gråhårede mand. Derefter havde hun sikret sig at hun fik læst oceaner af gammel, græsk filosofi som omhandlede fornuft, logik og etik. Hvis hun ikke havde nogen sjæl havde hun heller ikke nogen moral, så hun havde ment at det var bedst at udvikle en slags alternativ. Hendes mama betragtede hende som blåstrømpe, en intellektuel kvinde med frigjorte idéer, hvilket var sjælløst nok efter mrs. Loontwills mening og hun var frygtelig oprevet over sin ældste datters forkærlighed for biblioteker. Det ville blive alt for besværligt hvis Alexia skulle stå ansigt til ansigt med sin mama netop nu.

Lord Maccon gik målrettet hen mod døren med en klar intention om at hente mrs. Loontwill.

Alexia gav vrangvilligt efter. „Åh, udmærket!“ Med en raslen af grønne skørter satte hun sig på chesterfieldsofaen ved vinduet. Den var betrukket med ferskenfarvet brokade-stof.

Greven var både fornøjet og irriteret over at se at det var lykkedes hende at samle sin besvimelsespudding op og lægge den tilbage på sofaen uden at han havde bemærket at hun havde bøjet sig efter den.

„Jeg gik op i biblioteket for at få te. Jeg var blevet lovet at der ville være mad til dette bal. Hvis De ikke skulle have bemærket det, var der så absolut intet at komme efter.“

Lord Maccon der krævede en betydelig mængde brændstof mest af den proteinfyldte slags, havde godt bemærket det. „Hertugen af Snodgrove er notorisk tilbageholdende når det kommer til supplerende udgifter i forbindelse med hans kones baller. Fødevarer stod formodentlig ikke på listen over acceptable tilbud.“ Han sukkede. „Manden ejer halvdelen af Berkshire og kan ikke engang byde på en anstændig sandwich.“

Miss Tarabotti lavede en indfølelse bevægelse med begge hænder. „Lige mine ord! Så derfor må De kunne forstå hvorfor jeg måtte ty til at bestille mit eget måltid. Havde De forventet at jeg skulle sulte?“

Greven kastede et uforskammet blik på hendes generøse kurver, bemærkede at miss Tarabotti var smukt polstret på præcis de rigtige steder og nægtede at lade sig narre til at nære sympati. Han fortsatte sin skulen. „Jeg har på fornemmelsen at det var nøjagtigt hvad vampyren tænkte da han fandt Dem her *uden en anstandsdame*. En ugift kvinde alene

i et rum i denne oplyste tidsalder! Jamen, havde månen været fuld ville selv jeg have angrebet Dem!“

Alexia sendte ham et blik og rakte ud efter sin messingparasol. „Jeg ville have elsket at se Dem forsøge, sir.“

Som alfa var lord Maccon en smule uforberedt på den slags dristige modsigelser, selv med sin skotske fortid. Han blinkede overrasket og genoptog så sit verbale angreb. „De er godt klar over at der er en grund til at de moderne, sociale skikke eksisterer, ikke?“

„Jeg var sulten, undtagelser måtte gøres,“ sagde Alexia som om det afgjorde sagen. Hun kunne ikke forstå hvorfor han insisterede på at vade rundt i det.

Professor Lyall der næsten var blevet glemt af dem begge, havde travlt med at fiske efter noget i sin vestelomme. Omsider fremdrog han en lettere mast skinkesandwich med pickles pakket ind i brunt papir. Galant som altid forærede han den til miss Tarabotti.

Under normale omstændigheder ville Alexia have rynket på næsen ad sandwichens tvivlsomme tilstand, men det var venligt ment og den var blevet tilbudt med en sådan undselighed at hun ikke kunne andet end tage imod den. Faktisk var den ret god.

„Den smager herligt!“ bekendtgjorde hun overrasket.

Professor Lyall smilede bredt. „Jeg har altid nogen med i tilfælde af at Hans Nåde bliver særlig irriteret. Sådanne frembringelser holder for det meste bæstet under kontrol.“ Han rynkede brynene. „Bortset fra når det er fuldmåne, selvfølgelig. Jeg ville ønske at en dejlig skinkesandwich med pickles var alt der krævedes der.“

Miss Tarabotti lavede interesseret op. „Hvad gør De når det er fuldmåne?“

Lord Maccon vidste udmærket at miss Tarabotti undveg emnet med vilje. Drevet ud over sin tålmodigheds grænser tyede han til at bruge hendes fornavn. „Alexia!“ Det var en langtrukken flerstavellesknurren.

Hun viftede ad ham med sandwichen. „Åh, vil De have halvdelen, Deres Nåde?“

Hans skulen blev om muligt endnu mere dyster.

Professor Lyall skubbede kiklerne op på skyggen af sin høje hat, hvor de lignede et underligt sæt mekaniske øjne, og kom til undsætning. „Miss Tarabotti, jeg tror ikke helt De har forstået situationens alvor. Medmindre vi kan finde stærke beviser for at vampyren opførte sig på en fuldstændig irrationel måde og De dermed handlede i selvforsvar, kan De blive anklaget for mord.“

Alexia slugte sin sandwichbid så hurtigt at hun var lige ved at få den i den gale hals. Hun begyndte at hoste. „Hvad?“

Lord Maccon rettede sin barske skulen mod sin næstkommanderende. „Hvem er det nu der er for direkte over for den unge dame?“

Lord Maccon var relativt ny i Londonområdet. Han var ankommet som en socialt ukendt, havde udfordret Woolsey Castles alfa og vundet. Han gav de unge kvinder hjertekvabbelse selv når han ikke var i ulveskikkelse, på grund af sin favorable blanding af mystik, overlegenhed og fare. Efter han havde overtaget stillingen i BRU, Woolsey Castle og den adelige titel efter den styrtede kobbellede, skortede det ikke på middagsinvitationer. Hans beta som han havde arvet

sammen med koblet, havde en virkelig hård opgave: Han skulle følge protokollen og samtidig dække over lord Maccons talrige sociale fadæser. Indtil videre havde hans bryske ligefremhed vist sig at være professor Lyalls mest vedholdende problem. Nogle gange smittede det endda af på ham. Det havde ikke været hans mening at chokere miss Tarabotti, men nu så hun temmelig kuert ud.

„Jeg sad her bare,“ forklarede Alexia og lagde sandwichen til side fordi hun havde mistet appetitten. „Han sprang på mig fuldstændig umotiveret. Hans hugtænder var fremme. Jeg er overbevist om at han ville have tømt mig for blod havde jeg været en almindelig dagslyskvinde. Jeg var simpelthen nødt til at forsvare mig.“

Professor Lyall nikkede. En vampyr i denne udsultede tilstand havde to socialt acceptable muligheder. Han kunne enten drikke en smule fra forskellige droner som tilhørte ham eller hans kube, eller han kunne betale for privilegiet hos blodskøgerne nede ved havnen. Dette var jo trods alt det nittende århundrede og man angreb altså ikke bare uanmeldt og uopfordret! Selv varulvene som ikke kunne kontrollere sig selv ved fuldmåne, sikrede sig at de havde nok tjenestefolk omkring sig til at de kunne blive låst inde. Han havde selv tre, og det krævede fem at holde lord Maccon i skak.

„Kunne det tænkes at han måske var blevet tvunget ud i denne tilstand?“ spekulerede professoren.

„Som at han blev holdt fanget indtil han var så udsultet at han ikke længere var ved sine fulde fem?“ Lord Maccon overvejede idéen.

Professor Lyall tog kiklerne ned fra hatteneskyggen og nær-studerede den døde mands håndled og hals. „Der er ingen tegn på indespærring eller tortur, men det er svært at sige med en vampyr. Selv med lavt blodindhold ville de fleste overfladiske skrammer kunne hele i løbet af ...“ Han greb Lord Maccons metalrulle og pen, dyppede spidsen i den klare, sydende væske og lavede nogle hurtige beregninger. „Lidt over en times tid.“ Hans udregninger var permanent ætset ind i metallet.

„Og hvad så? Undslap han eller blev han sluppet løs med vilje?“

„Han virkede fornuftig nok“ afbrød Alexia. „Altså bortset fra at han angreb mig, naturligvis. Han var i stand til at føre en normal samtale. Han forsøgte endda at charmere mig. Han må have været en meget ung vampyr. Og ...“ Hun holdt en dramatisk pause, sænkede stemmen og sagde med gravrøst: „Han havde hugtandslæspen.“

Professor Lyall så chokeret ud og blinkede op til hende med øjne der blev forstørrede gennem de asymmetriske linser. At læspe blev blandt vampyrer betragtet som yderst vulgært.

Miss Tarabotti fortsatte. „Det var som om han aldrig var blevet oplært i kubeetikette, han havde ingen sociale færdigheder overhovedet. Han var nærmest en tølper.“ Det var et ord som hun aldrig havde troet hun ville komme til at bruge om en vampyr.

Lyall tog kiklerne af og pakkede dem i æsken med en definitiv mine. Han kiggede alvorligt op på sin alfa. „Er De klar over hvad det betyder, Deres Nåde?“

Lord Maccon skulede ikke længere. I stedet havde han et dystert udtryk i ansigtet. Alexia syntes at det klædte ham bedre. Han havde et beslutsomt glimt i sine gyldenbrune øjne og munden dannede en lige linje. Hun overvejede ihærdigt hvordan han mon ville se ud hvis han smilede et ægte, varmt smil. Så sagde hun meget bestemt til sig selv at det nok var bedst hvis hun aldrig fandt ud af det.

„Det betyder, at en kubedronning har bidt til metamorfose med vilje, uden at følge BRUs regler,“ sagde genstanden for hendes spekulationer.

„Er der mon tale om en engangsforestilling?“ Professor Lyall tog et foldet stykke stof frem fra sin vest. Han rystede det og det viste sig at være et stort lagen af fin silke. Alexia var efterhånden ret imponeret over hvor meget han kunne gemme i sin vest.

Lord Maccon fortsatte. „Det kan også være begyndelsen på noget mere omfattende. Vi må hellere komme tilbage til BRU. De lokale kuber skal afhøres. Dronningerne bliver langt fra begejstrede. Og derudover vil denne episode være frygtelig pinlig for dem.“

Miss Tarabotti var enig. „Især hvis de finder ud af hans underlødige skjortevalg.“

De to herrer svøbte vampyrens krop i silkelagnet. Professor Lyall kastede uden problemer liget over skulderen. Selv i deres menneskelige form var varulve betydeligt stærkere end dagslysfolk.

Lord Maccon lod sit gyldenbrune blik hvile på Alexia. Hun sad dydigt i chesterfieldsofaen. Den ene behandskede hånd hvilede på den tåbeligt udseende parasols elfenbens-

håndtag. Hendes brune øjne var knebet spekulativt sammen. Han ville have givet hundrede pund for at vide hvad hun tænkte i netop det øjeblik. Han var også sikker på at hun ville fortælle ham præcis hvad det var hvis han spurgte, men han nægtede at give hende den tilfredsstillelse. I stedet fremsatte han en erklæring. „Vi skal forsøge at holde Deres navn ude af det, miss Tarabotti. Af min rapport vil det fremgå at der var tale om en normal pige som var heldig og undslap et uberettiget angreb. Der er ingen grund til at nogen skal vide at en fornaturlig var involveret.“

Nu var det Alexias tur til at skule. „Hvorfor gør I BRU-typer altid det der?“

Begge mænd tøvede og så forvirrede på hende.

„Gør hvad, miss Tarabotti?“ spurgte professoren.

„Affærdiger mig som om jeg var et barn. Er I da ikke klar over at jeg kunne være til hjælp?“

Lord Maccon fnyste. „Forestiller De Dem at De kunne gå rundt og komme i vanskeligheder fuldstændig lovligt i stedet for bare at irritere os hele tiden?“

Alexia forsøgte ikke at føle sig stødt. „BRU beskæftiger kvinder, og jeg har hørt at I endda har en fornaturlig på lønningslisten oppe nordpå til spøgelsesstyring og eksorcismeformål.“

Lord Maccons karamelfarvede øjne blev omgående smalle. „Og hvem har De så hørt det fra?“

Miss Tarabotti hævdede brynene. Som om hun nogensinde ville forråde kilden til en information som var givet hende i al fortrolighed!

Greven forstod ganske udmærket hendes udtryk. „Meget

vel, bare glem mit spørgsmål.“

„Det vil jeg gøre,“ svarede Alexia snerpet.

Professor Lyall der stadig stod med liget over skulderen, fik ondt af hende. „Vi har begge dele i BRU,“ tilstod han.

Lord Maccon gav ham en albue i siden, men han trådte uden for rækkevidde med en skødesløs elegance som tydede på masser af øvelse. „Men hvad vi ikke har, er *kvindelige* fornaturlige og helt bestemt ikke nogen fornemme damer. Alle kvinder ansat i BRU har en god arbejderklassebaggrund.“

„De er bare stadig sur over det med pindsvinet,“ mumlede miss Tarabotti tvært, men hun bøjede også hovedet bekræftende. Hun havde haft denne samtale før, med lord Maccons overordnede i BRU for at være helt præcis. En mand som hendes hjerne stadig omtalte som 'den venlige herre med det sølvgrå hår'. Alene tanken om at en kvinde af hendes byrd kunne tænke sig at *arbejde* var simpelthen for chokerende. „Jamen, kæreste pige,“ havde han sagt, „hvad hvis Deres mor fandt ud af det?“

„Er det ikke meningen at BRU skal være diskret? Jeg kan godt være diskret.“ Miss Tarabotti kunne ikke lade være med at forsøge igen. Professor Lyall kunne i det mindste lide hende en lille smule. Måske ville han lægge et godt ord ind for hende.

Lord Maccon lo rent faktisk. „De er nogenlunde lige så diskret som en forhammer.“ Pludselig virkede hun helt fortabt og han bandede tavst ad sig selv. Hun skjulte det hurtigt, men hun var helt bestemt blevet ked af det.

Hans beta greb ham i armen med sin frie hånd. „Virkelig, sir, Deres manerer.“

Greven rømmede sig og så angerfuld ud. „Det var ikke ment som en fornærmelse, miss Tarabotti.“ Den skotske accent var tilbage.

Alexia nikkede uden at kigge op. Hun pillede lidt ved en af stedmoderblomsterne på parasollen. „Det er ganske enkelt sådan, mine herrer,“ sagde hun og da hun så op med sine mørke øjne var der et blankt skær i dem, „at jeg så frygtelig gerne vil foretage mig noget nyttigt.“

Lord Maccon ventede med at stille det spørgsmål som virkelig gik ham på indtil han og professoren var ude på gangen efter at have sagt høfligt farvel til den unge dame, i hvert fald hvad professor Lyall angik. „For himlens skyld, Randolph, hvorfor bliver hun ikke bare gift?“ Hans stemme var fuld af frustration.

Randolph Lyall så på sin alfa med oprigtig forvirring i blikket. Greven var normalt en meget skarpsindig mand, på trods af alt hans brovten og skotske knurren. „Hun er en smule gammel, sir.“

„Vås,“ sagde Lord Maccon. „Hun kan umuligt være mere end et kvart århundrede eller deromkring.“

„Og hun er meget ...“ Professoren forsøgte at finde en pæn måde at sige det på. „Selvsikker.“

„Bah.“ Adelsmanden vinkede affærdigende med en stor pote. „Hun har bare mere ryggrad end de fleste andre kvinder i dette århundrede. Der må være masser af skarpsindige herrer derude som ville sætte pris på hende.“

Professor Lyall havde en veludviklet selvopholdelsesdrift og han havde en stærk følelse af at hvis han kom til at sige noget uoverlagt om den unge kvindes fremtræden, ville han

muligvis få hovedet bidt af. Han, og alle andre i de dannede kredse, opfattede muligvis miss Tarabottis hud som en smule for mørk og hendes næse som en anelse for fremtrædende, men han var ikke sikker på at lord Maccon var af samme mening. Lyall havde været beta under den fjerde greve af Woolsey siden Conall Maccon først havde kastet sig over dem. Knap tyve år senere stod blodbadet stadig i frisk erindring og ingen varulv var endnu parat til at stille spørgsmålstejn ved hvorfor Conall havde ønsket besværet med Londonterritoret, ikke engang professor Lyall. Greven var en forvirrende mand og hans smag i kvinder var lige så mystisk. Professor Lyall var langt fra sikker, men det kunne godt være at hans alfa faktisk kunne *lide* romerske næser, mørk hud og selvsikker fremtræden. Så i stedet fandt han noget andet at skyde skylden på. „Måske er det det italienske efternavn, sir, som gør at hun ikke kan blive gift.“

„Mmm,“ samtykkede lord Maccon, „det er det nok.“ Han lød ikke overbevist.

De to varulve trådte ud af hertugens byhus og ind i den mørke londonske nat. Den ene af dem bar på liget af en død vampyr, den anden havde et undrende udtryk i ansigtet.